

[Bakholt]

højre eller til venstre i salen, har holdt sig tilbage, når det drejede sig om at fremsætte forslag, der kræver store udgifter, og alene af den grund bør de samme partier også være med til at sikre, at vi får indtægten til dækning af nogle af udgifterne. Det drejer sig både om de love, der er gennemført, og dem, som forhåbentlig inden længe bliver fremsat. Hvis vi vedtager de forslag, som vi har til behandling nu, og de forslag, som i øvrigt er fremsat, er der en helhed i det hele.

Vi kan i den socialdemokratiske gruppe give vores tilslutning til de fremsatte afgiftslovsforslag.

Palle Simonsen (KF):

Allerede under finanslovdebatten i februar måned talte statsministeren om den socialdemokratiske handlingsplan som det politiske mødested. I dette øjeblik må vi nok konstatere, at tropperne, dvs. socialistisk folkeparti og det radikale venstre, ikke rigtig er bragt på plads i dette snævre felt. Man kan til gengæld sige, at statsministeren nu klart har valgt side, selv om hans såkaldte parlamentariske grundlag består af to uforenelige størrelser. Det er vel det, vi må konstatere på nuværende tidspunkt.

Skiftende regeringer har ofte påberåbt sig, at oppositionen var negativ og sad med hænderne i skødet. Jeg vil godt sige til statsministeren, at det har i hvert fald ikke skortet på tilbud fra det konservative folkeparti gennem de senere måneder om drøftelser om en reel indsats over for den økonomiske krise, vi befinder os i. Vi har været villige til at gå ind i forhandlinger for at opnå nogle konkrete løsninger, men statsministerens svar har hver gang været nej. Statsministeren har dokumenteret, at regeringen og socialdemokratiet i virkeligheden ikke foretager sig noget som helst, uden at de pågældende ting er blåstemplet af socialistisk folkeparti. Derfor kan statsministeren heller ikke fortænke os i, at vi på dette tidspunkt må sige, at vi ikke har tillid til regeringens politik og heller ikke til dens handleform.

Både statsministeren og hr. Camre her i dag har gjort meget ud af at fortælle, at store dele af den socialdemokratiske handlingsplan allerede er gået gennem folkettinget. Så må man nok sige, at det er en nøjsom regering, vi har. Det bliver spændende at se, om

man er lige så nøjsom i de kommende dage, når de forslag, der nu er til behandling, skal gennem udvalgene.

Hvis vi ser på det, der skal til endelig beslutning nu, er der 3 afgørende områder. Der er martspakken med en særlig indsats over for arbejdsløsheden, der er et beskedent forsøg på at hjælpe det nødstedte landbrug, og der er en ny omfattende afgiftsbuket.

Hvad angår martspakken har vi tidligere under debatten her i salen tilkendegivet vor holdning, og vi skal nu kun fastslå, at vi meget gerne vil bidrage til at hjælpe unge til en uddannelse eller til gode, fornuftige job, eksempelvis i form af flere elev- og praktikpladser. Men vi er modstandere af at gennemføre en lang række regler, som i realiteten betyder, at væsentlige funktioner flyttes fra den private sektor over i den offentlige sektor. Vi er også modstandere af, at disse forslag skulle ende i, at der alene bliver tale om ombytning af arbejdspladser. Vi må gentage, at forudsætningen for, at unge, der i dag står uden job, kan få et job, og forudsætningen for, at de unge, som får et tilbud om en uddannelse, senere kan få et job, er, at den private sektor bliver udvidet, at der bliver skabt grundlag for en større produktion og dermed flere arbejdspladser i den private sektor. Kunstgrebene, som jo i stor udstrækning præger mange af regeringens beskæftigelsesforslag, løser efter vor opfattelse ikke problemerne.

Jeg vil godt sige til hr. Camre, som vi har gjort det under tidligere debatter, at det egentlig er ufatteligt, at man fra socialdemokratiets side kan blive ved med at tale om, at forudsætningen for, at vores problemer kan løses, er en forbedring af den private sektors vilkår, og man så i realiteten gør det stik modsatte gennem en række af de forslag, der fremsættes.

Ser vi på foranstaltningerne omkring landbruget, må vi vel konstatere i dette øjeblik, at vi ikke rigtig ved, hvor vi ender. Der er ikke indgået noget forlig på nuværende tidspunkt mellem regeringen og de såkaldte støttepartier. Det, vi har en klar fornemmelse af, er, at de tre partier kan blive enige om en jordbank. Hertil vil vi principielt sige, at det er for os overgangen til stadig større statslig indblanding i landbruget, og derfor er vi naturligvis skarpe modstandere af et sådant forslag. Regeringen kender vore forslag, som